

sokáig, összecsikoritotta a fogát. Maga elé meredt. Azután elaludt, a székben átaludta a napot és az éjszakát.

Pár napig otthon maradt. A tétlenség nyomta, a felesége panaszkodott, a fia kérdezett.

Egynéhány hét múlva a nagy diófa-almárium — anyai örökség —, amelyik azelőtt tele volt borral, gyümölcssel, minden jóval, az is kérdezni kezdett, széles, szétnyitott üres szájával. Aztán a konyhaszekrény. Aztán az éléskamra.

— Talán elmennél a bankba? Felvennének — sírdogált az asszony.

Bankba? Amelyik a szőlőt megvette, az is olyasmi volt... Szélesházy csak összemorcolta a szemöldökét és elment.

Délig kóborolt a városban céltalanul. Délben a kocsmához ért. Bement.

— Van egy tányér levesed? — kérdezte a kocsmárost, aki idegenül nézett rá.

Megette a levest. Aztán egy pohár bort kért. Kiitta. Akkor kiment a konyhába. A szolgáló éppen fát aprított. Kivette a kezéből a baltát.

— Hát én hazajöttem, Sándor. És itthon is maradok. Ezt mondta és szépen vágni kezdte a fát.

PILLE A RÓZSÁN

*A sűrű piros rózsza fölneéz ránk,
mint dús megaludt láng.*

*A pille a rózsán, libegő virág,
telhetetlen, falánk.*

*Pillét a rózsán, bíboros-lilák,
röpülő virágok,
pille-levelet, rózsaszárnyacsák,
se hallok, se látok.*

*Legyetek bohók, gyerekek, csacsák,
csintalan angyalok,
ma mese a világ, én magam
mesebeli vagyok.*